

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

QUI SEMBRA INJUSTICIAS...

Jo es gens difícil desentraryan els móvils que impulsaren al govern á concedir l' indult als condemnats á conseqüència del procés de Montjuich. L' opinió pública cada dia mes enterada dels medis infames que s' emplearen per arrancar determinades declaracions reclamava un acte d' estreta justicia y un alt poder del Estat, segons diuhen, s' interessava també en que fossen aliviats de sos sufriments las víctimas de una sentencia á totas llums injusta. Cullit, donchs, el govern entre-mitj de aqueixas dugas corrents, va decidir-se á concedir-los l' indult; pero un indult regatejat, un indult castissim silvelí, un indult á mitjas.

Res de revisió del procés, qu' es lo que mes importava. Res de remoure las iniquitats acumuladas en la foscor dels calabossos de Montjuich, en lo secret dels procediments inquisitorials y en los misteris de la vista del judici tinguda á porta tancada. De la revisió n' havia de sortir la ignocència de las víctimas, y aqueixa ignorància, un cop patentizada degudament portava aparellat el càstich sever de sos butxíns. Aixó es lo que no volia, ni vol, ni voldrà mai cap dels governs de la monarquia: la qüestió queda diferida íntegrament á la justicia del poble, que un dia ó altre haurá d' exercirse, pesi á qui pesi y costi lo que costi.

Pero ja que l' govern de 'n Silvela no vol enten-

ELS COMPTES DEL OBRER

dre en res absolutament que 's refereixi á la revisió del procés, podia obrar, al concedir l' indult, ab una mica mes de sentit comú y de sentiment humanitari. L' indult havia de ser complert y sense restriccions de cap mena: del presiri al carrer; de la cadena infamant á la llibertat complerta.

¿Qué menos podía ferse en favor de aquells á qui pel mer fet de indultarlos, implicitament se 'ls reconeix víctimas de una sentencia injusta? ¿Qué menos podía ferse per procurar á favor del temps que tot ho va esborrant, el generós olvit de tot lo ocorregut?

Pero no: com si la fatalitat volgués que 'l polític irrisoriament anomenat l' *home del sentit jurídich* no puga donar un pas sense ensopregar, va acudir á una de sus freqüents capciositats, donant un indult, que no es tal indult, sino á tot estirar un mer canvi de pena.

Als indultats se 'ls treu del presidi; pero al mateix temps se 'ls treu d' Espanya, com si se 'ls considerés indignes de respirar l' ayre de la patria, ó com si se 'ls tingués encare per elements perillosos á la seguretat social. Si 'ls alleugera de la cadena del presidari y se 'ls agarrota ab la cadena infamant de l' expulsió del país ahont han nascut, y ahont tenen totes sus afecions y l' únic medi de guanyar-se 'l pa de cada dia.

No sols se 'ls ha negat la rehabilitació de la seva honra y l' seu bon nom per medi de la revisió del procés que han vingut reclamant en và, sino que al mal concepte emanat de la sentencia del Consell de guerra, ha vingut á unirs'hi la nova taca que s' ha llençat sobre 'l seu bon nom, sobre la seva honra, ab un indult limitat y plé d' odiosas prevencions.

Si aixís son tots els favors que fá 'n Silvela, no hi ha motiu per agrahirlos'hi.

—Tot s' encareix, tot puja, menos els jornals: contat y debatut tant te mors' de fam traballant com fent *huelga*.

Pero no es això lo pitjor, sino que traduhit á la pràctica l' indult del govern, se converteix poch menys qu' en ilusori.

Vegis sino com després de tantas setmanas de concedit, els condemnats continúan presos. Se 'ls ha tret de presidi, pero encare covan á la presó, y tot per culpa del imprevisor govern que no sab cóm sortir-se de la situació difícil que s' ha creat.

Als indultats se 'ls va dir que triessin el país extranger ahont pensavan establir la seva residència: tots ells van apressurarse á ferho, per alló que s' diu «del mal el menos», y avuy el govern que havia de trasladarlos, se troba impossibilitat de ferho, perque als païssos que 'ls indultats varen escullir, no 'ls volen.

¿Y qui té la culpa de que 'ls retxassin, sino 'l mateix Silvela?

Ell sí, ja que al expulsarlos d' Espanya creurá tothom que ha de tenir un motiu prou poderós per ferho, tant mes aproposit per despertar rezels quant mes se 'l calli y deixi d' explicarlo. Ell, y únicament ell, ja que no ha reparat en la situació insostenible que crea als indultats del procés de Montjuich ab la seva suspicacia cruel y odiosa.

Perque 'l govern extranger mes ben dispost en pró de la justicia, podrà tirar sempre á la cara de 'n Silvela aquest argument sense retop:—Si tú 'ls creus innocents, per què 'ls expulsa? —Y si 'ls creus indignes de que viscan en el teu país, ó 'ls tens per perillós a la pau social, per què pretens que 'ls hi obrijo las portas de casa meva?

¿Qué pot respondre l' home del sentit jurídich á una rahó com aquesta?

Si sigués capás de sentir remordiments de conciencia, crech que no podrà dormir totes las horas que tingués son, al considerar els perniciosos resultats de la seva obra. El país en massa, si aquí hi hagüés verdader esperit públic, hauria de protestar indignat contra una falta de rahó y un olvit de la justicia que ratllan ja en un verdader escarni.

Perque si va ser trist veure als màrtirs de Montjuich pujar ab la creu al coll la costa del Calvari, es indigne avuy veure'ls baixar per la vertent oposada de l' indult, á cap-girells y vestint encare la túnica infamant que 'ls van engiponar els seus sayons quan *urbi et orbe* se 'ls proclamava autors del horrendo delicte del carre de Cambis nous.

Lo únic que fa en Silvela ab la seva conducta incongruent y capeiosa, es afegir nou combustible á la foguera dels odis socials. Per no haver volgut que brillés el sol de la justicia, haurà de brillar un dia ó altre 'l foch devorador de un gran incendi.

P. K.

LAS HUELGAS

Crida molt l'atenció l' moviment obrer que s' está notant á Catalunya y en el resto d'Espanya. Per tot arreu s' organisan associacions de resistència, y allà ahont menos s' espera esclata una huelga.

A primera vista, y sense enfondir gayre, se trobarà l' explicació de aquest fenòmeno econòmic.

Basta tenir en compte l' miserable estat de les classes obreras, desde l' moment que 'ls jornals no experimentan la millora mes mínima, sent així que van augmentant de una manera terrible 'ls tributs que l' Estat exigeix y 'l preu dels articles de consum més necessaris á la vida.

Aquest desequilibri entre lo poch que guanya l' obrer y lo molt que s' veu obligat á gastar per viure miserablement, es el móbil principal que l' estimula á buscar per medi de la resistència, una petita millora de la seva sort.

La majoria dels industrials traballan molt y realisgan ganancies considerables, amparats per la doble barerra de l' arancel y de l' elevació dels cambis. Mes cap de las ventatjas que obtenen refluixen sobre l' traball, prevalentse del número excessiu de brassos que reclaman colació, é imposant en una qüestió qu' es complementament humanitaria, la dura y despiadada llei de l' oferta y la demanda.

Lley dura y despiadada quan s' aplica á la contracció de serveys personals, sense tenir en compte que l' obrer necessita avants que tot reparar convenientment las seves forsas, puig existeix un' altra llei superior á totes per ser de dret natural: tal es la llei de la conservació de la espècie.

Impulsats per ella; esclaus de las imperiosas necessitats que no poden satisfacer, els traballadors s' organisan en colectivitats solidàries, y fan sentir, sempre que poden, y fins algunes vegades no podent y tot, las seves aspiracions.

Si nosaltres poguéssem exercir alguna influència entre 'ls patróns, capitalistes y empresaris, els recomanariam que no siguessen tirans, que accedissen en tot quant poguéssem á las pretensions obreras. Avuy no es tant qüestió d' enriquirse ab l' explotació de las suudas agenes, com de salvarse uns y altres, prestantse fraternal ajuda contra las rapacitats del enemic comú.

¿Y qui es aqueix enemic comú? El fisich ab la seva voracitat insaciabile: el fisich que abruma al productor á copia de tributs y exaccions; el fisich qu' entorpeix la llarga expansió del traball y del foment de la riquesa.

Contra ell han de apareixer sólidament units tots els elements perjudicats: el capital y 'l traball. Avinguisse, protegeixinse, fássimse concessions inspiradas totas

en los sentiments humanitaris y en els interessos de una conveniencia mútua... y quan no puguen més se trobarán mes forts que may per acabar ab un estat de cosas tan perjudicial com ignominiós.

Las armes de la funesta lluita social s' han girat á una contra 'ls politichs perversos, que no reparan en fomentarla, á trucos de sostenirse... y tal vegada per aquí vindrà la tan ansiada regeneració d'Espanya, que fins ara no s' ha pogut trobar per altres camins.

J. R. y R.

IMARS vinent s' escau l' primer de Maig, la festa del poble traballador. Instituïda ab caràcter universal baix l' aspiració y 'l lema de las VUIT HORAS, se presenta en sos principis ab caràcter enerjich y amenassador; pero poch á poch ha anat convertintse en una festa mes de índole voluntaria y laica unida á las moltas forsolas y de caràcter religiós consignadas en el calendari. Els nostres obrers soLEN celebrarla ab reunions, meetings y excursions al camp, ahont poden disfrutar els goigs de la Natura en l' esplendor de la Primavera. Es un anticipo momentani del porvenir, que vindrà per la gloria del home, quan el traball deixi de ser objecte de iniquas explotacions, y 'ls fruysts que produueix sian repartits ab major equitat, fent assequibles els goigs de la vida á tots els sers humans sense distinció de classes.

El casament de la Princesa de Asturias ab el Duch de Caserta, segueix endavant, ab l' assentiment de 'n Silvela y la bona gracia de 'n Sagasta qu' en un principi estarrufavan el nas; pero al últim deuen haverse convensut de qu' en qüestió de nuviatges lo millor es no embolicars'hi.

Res importa que l' Duch de Caserta representi una de las branques mes reaccionaries del arbre borbonich: res hi fa tampoch que 's diga Carlos, com á fillol qu' es del rey de las húngaras.

Capassos son en Silvela y en Sagasta, quan vingu Pasqua, de accompanyarlo á Venecia á buscar la mona á casa del padri.

Un telegramma que ha vist la llum en els diaris de la localitat consigna textualment lo que van á llegar y que s' atribueix á n' en Paraíso:

«Dice que la resistencia al pago de los tributos acordóse ya, quedando circuladas las oportunas órdenes.»

No hi afegeixo ni 'n trech una sola lletra. Y fins ho deixo en castellá. ¿No saben per qué? Perque *fá mes tropa*.

Industrials... propietaris... comerciants... contribuents de totes classes y categorías, obriu l' ull.

Segons notícies van arribant á Barcelona verdares corriolades de investigadors, disposits á entrar en funcions lo més antes possible. Y què no 'n trobarán pochs ni gayres de agarraderos ab els emblematis de la llei de contribució industrial y de comers, ab la del impost del timbre y ab la de las utilitats, que l' diable que las entengui!

Pero què s' hi ha de fer: perduda Cuba, perdudas las Filipinas, no queda més que Barcelona per explotar, y ja veurán ab quina furia traballan.

Industrials... propietaris... comerciants... contribuents de totes classes... una de dos: ó emplehau la gasolina per exterminar aqueixa plaga de llagosta, ó no 'us queda altre remey que aduhir arguments, molts arguments, fins á veure si logréu convence'ls.

Un republicà de Reus aconsella á tots els correligionaris que se 'n vajan á passar al camp el dia en que s' efectuhi allí la projectada pelegrinació al Santuari de la Misericordia. Y tot perque no 's puga atribuir may á cap republicà la culpa de lo que succeixi, quan tingui efecte aquell acte de piadosa gatzara.

¿Pero qu' es lo que succeixi á Reus ab motiu de la pelegrinació?

¡Misericordia!... ¡Misericordia!...

Sembla que pujan á algúns milers els suscriptors de *El Imparcial* que s' han donat de baixa, tant bon punt han vist qu' en Gasset pescava la cartera de ministre.

Això 's comprén molt bé perque á ningú li agrada servir de marxa-peu.

Si per pujar al candeler 'ls suscriptors de *El Imparcial* li han fet esquena, just es que quan arriba l' hora de baixarne, per falta de qui n' hi fassa, 's rompi la nou del coll.

Parla en Sagasta y diu que s' imposa com una gran necessitat la formació de pantanos.

¿Cóm s' enten! Encare no n' hi ha prou ab el pantano que han format els politichs de la restauració?

Valdría la pena de saber si á Camprodón estan suspesas las garantías constitucionals, y viuen baix el régimen del estat de siti. Perque es el cas que l' arcalde, passantse la llei per... dessota de l' aixella, ha prohibit las reunions que intentava celebrar la Federació textil espanyola, societat autodenominada degudament.

Hi ha que advertir que l' borrego de Camprodón, á mes d' arcalde es fabricant, y no vol de cap manera que ningú fassa adonar als traballadors de l' explotació de que son objecte.

Un arcalde aixís anirà lluny... Sobre tot el dia que s' giri la truya.

CARTAS DE FORA.—*Guiamets.*—Va cridar molt l' atenció que l' home negre durant la setmana santa tingués tancat l' establiment, desde las dotze á las quatre de la tarda, es a dir: á las horas en que 'ls més aficionats á freqüentarlo tenian la costüm de anarhi á cantar la passió. A la quènta se'n vá á fer la mitj diada, y ell es primer que 'ls sants. Aficionat á tirarho tot de revés, en una plàctica que feu desde l' altar, tractá á tothom de burro; y mentres feya la professió, no content ab volerse sobreposar á totas las autoritats, va omplir de insults als que portaven el Sant Crist. De manera que si continua ab aqueixas intemperiacions al últim no tindrà mes remey que tancar la botiga per falta de parroquians.

... *Calonge.*—En aquesta republicana vila s' han efectuat dos enterros purament civils, el del noi Dantón Dispés, en plena setmana santa, per qual motiu l' arcalde prohibí que la música assistís al acte, y l' de una noya filla dels lliure-pensadors Frederich Pallé y Lluis Castelló, que's realisà ab tota llibertat, y assistència de la música y de un numeroso acompañament entre l' qual s' hi contavan moltas donas, demostrant-se aixís que la despreocupació té afortunadament fondes arrels entre nostres convehins.

... *Sant Vicents dels Horts.*—Tenim un arcalde que blaxsona de catalanista, l' qual reuni al Ajuntament per posar nom á un carrer que no 'n tenia, manifestant qu' era convenient adoptar el de un home célebre espanyol. Els regidors ne proposaren alguns, y tots foren retxassats y no saben quin es el qu' ell proposà. El de *D. Bosco*, un ensotanat italià, fundador dels tallers Salesians. Valdrà la pena de saber lo que té de célebre d' espanyol aquest fulano.

... *Cornellá.*—La mort del avi Bonaventura Coca Bosch, majordom dels telers de la fàbrica de 'n Rosés, molt apreciat de tothom, ha donat lloch á una hermosa manifestació de dol. Y per cert que á causa de no haver rebut els sagraments, per oposars'hi ell y sa família, Mossén Jaumet, home jove y nou de pochs dies en aquest poble, no volia despatxarli l' passaport si avants no se li presentaven tres persones á justificar que l' difunt professava la religió católica. Pero sens dupte, considerant el mal efecte que hauria produhit aquesta exigència, desistí de la seva idea y autorisá l' enterrament, sense ficarse en llibres de caballeria. Després de tot mes val aixís, si es que li importa alguna cosa no creare antipatias en el poble.

... *Mollerusa.*—El dimars de Pasqua 'ls veïns de aquesta població varen ser obsequiats ab un predicot francesch. Quan l' auzell de la cucurutxa va apareixer dalt de la gafia, 's descantellà contra 'ls que professan el lema de llibertat, igualtat y fraternitat, presentant-los com incapcessos de regenerar el poble. Sols nosaltres (els auzellots de cucurutxa) podem ferho perque estem tots de la gracia de Déu. Y à continuació sentà l' principi de que á mida que 'l poble progressava materialment, perdia molt espiritualment, ab lo qual n' hi ha prou per comprendre la classe de regeneració que farian aquests auzellots, si no 'ls tallaven les alas.

EL DRET ELECTORAL

SOTA LAS PORTAS DELS CONSERVADORS

EPIAT—oh idílica ignorència!—de que quan l' arcalde primer diu una cosa es que sab lo que's diu, l' elector, al enterarse de que en els baixos de la Casa Gran hi ha les llistas electorals exposadas, se'n' hi va á veure si hi ha 'l seu nom.

Com inauguració de la seva complicada *odissea*, l' elector comença per trobarse ab que las llistas estan colocades en un recó tan fosch que no hi ha ulls humans que puguin examinarlas.

—Per què las han posadas en aquest àngul tan amagat?—pregunta á un municipal que roda per allá á la vora.

—Para que no s' enconstipen—respon l' amable Xanxes, continuant la seva passejada. Bueno. L' elector, fent forsas de flaquesa y hasta en-

cenent algun misto comensa á mirarse las llistas, que penjan per allá com guinyapos de roba vella.

Han canbiat la subdivisió dels districtes, han canbiat el número de seccions, ho han canbiat tot—sens dupte perque 'ls lectors no tinguin tanta feyna á buscarse—pero 'l nostre barceloní no s' apura per tan poca cosa y de deducció en deducció arriba á trobar la secció á la qual ell ha de perteneixer.

Trobada la secció, troba 'l carrer y troba la casa. Lo que no hi troba es el seu nom. Els veïns de la seva esala hi son tots; hasta hi ha un fulano que fa més d'un any que van enterrarlo... Tothom, menos ell.

—Digui—pregunta al municipal, aquell que té por que les llistas s' *enconstipen*:—el que no s' troba apunta què ha de fer?

—Vea, aquí en la pared hay un papel enganchat que lo explica todo.

L' elector busca 'l paper de la paret y, entre altres coses, hi llegeix:

«Las personas que tengan algo que reclamar podrán presentarse el dia 20 del corriente con los documentos justificativos.»

—Està entès—pensa l' infelís, anantsen al carrer:—això dels documents vol dir la cédula. El dia 20 vindré á reclamar.

Arriba 'l tal dia y, tras tras tras, l' home se 'n va á Casa la Ciutat ab el *documento justificatiu* á la butxaca.

—¿Ahont es que arreglan això de las rectificacions electorals?

—Vaya V. al entresuelo, cap allà á la parte del darrera.

Al entressuelo faltan electors.

—Es aquí que s' cuydan d' apuntar als que no son á las llistas?

—Ja té 'l document?

—La cédula?

—No senyor; un certificat de la tenencia del districte... Ja té sort que avuy la Junta del Cens no s' ha reunit!... Tingui, aquí té aquest paper, vaja á la tenencia y digui que li omplin.

Camas al coll, y á la tenencia, qu' es allá al quint infern.

—Fássinme el favor d' omplirme això.

Rialla dels empleats.

—¿Nosaltres? Això es cosa de Casa la Ciutat. Aquí no podem ferli: las fullas del padró son allí.

—Bé m' han dit ells que vingués aquí, que vostés m' ho arreglarian.

—Pues... no han sapigut lo que's deyan.—

El nostre *héroe*—que héroe s' necessita ser pera deixar passejar d' aquesta manera,—se 'n torna á la Casa gran.

—A la tenencia han vingut á suposar que vostés no no hi entenen pilotá ab aquest assumpto.

—¿Qué li han dit?

—Que l' omplir aquesta fulla que vosté m' ha dat han de ferho aquí y no allà.

—Vol crèurem á mi? Puji al Saló de Cent y allá 'l despaxtarán desseguida.

L' elector abandona l' entressuelo y s' arriba al Saló de Cent.

No hi ha un' ànima.—¡Y ara! ¿Qué vol dir això?

S' acosta á una taula que veu allà á la vora y pregunta al empleat qué es lo que ha de fer.

—Lo més prudent es arribar-se al entressuelo.

—¡Pero si ara vinch d' allá!

—¿Y qué li han dit?

—Que vingués aquí.

—Pues... (l' empleat rumia una estona:) pues... fassi lo que li dongui la gana.

Y al elector, aquesta vegada prudent y discret, li dona la gana d' anàrsen cap al carrer y deixar-se d' eleccions, reclamacions y besties.

Qu' es á bon segur lo que's devian proposar els que van confeccionar las llistas.

A aquest senzill relato de viatje electoral no més hi falta una nota. Heusela aquí:

Rigurosament històrich.

FANTÀSTICH.

PRIMER DE MAIG

De totas las bellas festas del calendari social, cap tan gloriosa simpàtica com la del Primer de Maig.

En ella no hi té que veure ni'l famós bou de Sant March, ni'l porquet de Sant Antoni, ni'l humil bé de Sant Joan, ni'l panyo de la Verónica, ni las barbas de Sant Pau, ni las llagas de cap santa, ni'l miraclos de cap sant. Es la hermosa Democracia la que s' ha de festojar; la Verge de las Vuit horas, patrona dels explotats.

—Si l' Iglesia té sas festas—va di un dia 'l poble, alsant son front, que 'l suó amarava—per què jo no haig de mirar de tenir també la meva?

E imposant sa voluntat, sempre forta y poderosa, fixá una feixa en l' espay y digué:—Jo faré festa el dia Primer de Maig.

—Festa gloria! No brillan com en altres, els altars plens de rengleras de ciris; no perfuma l' ayre 'l baf

del incens; no sona l' orga ni las veus dels escolans entonan salves ó kyries.

Festa profana, els seus salms son els ecos de la lluya; sas oracions, el dols cant del amor y de la vida; son altar, la immensitat de la terra, santa mare de tots els que tenen sanch, de tots els que tenen fibra, de tots els fills del trall.

Quan per primera vegada la festa s' va celebrar, entre explosions d' alegria, ¡qué difícil y qué llach sembla 'l camí que 'l poble devia fer, per tocar l' ideal que al lluny entreveya!

—Podrem arribarhi may?—deyan, tremolant, molts llabis:—La distancia colossal qu' hem de guanyar ¡hi haurá forsas per salvarla?

Pas á pas el poble ha anat fent sa via, l' idea al fi ha germinat y lo que avants era un somni es avuy un arbre ufà, ric de sava vigorosa y prompte á fructificar. ¡Avant sempre! Lluytá es viure. El terreno conquistat, ¿no es una hermosa promesa dels èxits que seguirán, preludi de la victoria inevitable, total, de las legions productoras sobre 'ls inútils y 'ls farts?

Braus obrers de Catalunya, a consagrar lo guanyat ja celebrar la gran festa, del proxim Primer de Maig!

Solemnitat llyca y lliure, com es just y natural las campanas de las fàbricas en tal dia callarán, las del cim de las iglesias no voldrán tamponç sonar; mes la nota d' alegria no temeu, no hi faltarà que La CAMPANA DE GRACIA, sempre del poble al costat, repicarà ab entusiasme per la festa del trall.

C. GUMÀ.

LAS CORRIDAS DE TOROS

La reacció desenfrenada que desde totas las esferas del Estat regeix nosaltres destins, volia embrutirnos del tot y el passat diumenge volgué demostrar el públic de la plassa de toros que ho havia lograt.

No s' pot demanar un gran mes alt de salvatjisme. Una colla de gent, saltantli els ulls del cap, suhosos, ronchs de baladrejar, borratxos de una rabia inconsient, irats sense solta y fieros sense valentia se llansen á la plassa insultant y atropellant á uns toreros ab la estupides de las multituds capgiradas de cervell.

Es la mateixa gent que quan no te el ret girat, deixantse guiar per sos bestials instints, s' enganxa voluntariament al cotxe de qualsevol altre torejador y el passeja bramant d' entusiasme y victorejantlo com á una gloria nacional.

Res justifica, al menos á Barcelona, la celebració de las corridas de toros y faria be l' autoritat de suprimirlas pera tancar d' una vegada un lloch qu' es escola de cafrerisme y estigma ignominiós pel poble qu' ho consent.

Las corridas de toros eran un art quan els encarregats de córre's eran artistas, pero no avuy que un *bruto* qualsevol, que no s' estimí la vida, maneja l' estoch, avants hi havia gent intelligent que sabia apreciar la filigrana d' un toreig perfecte, pero avuy van a collades els imbecils á la plassa, á fruir l' esperansa de veure sanch y esbravar amagant sa cobardia entre la cobardia de tots, son desitj de moure escàndol.

Si no hi ha toreros ni afició, privis d' una vegada el repugnant y estúpit espectacle de las corridas de toros ab la seguretat de que quins protestin serán solsament uns quants salvatges, indignes de que ningú en fassa gens de cas.

JEPH DE JESPUS.

REPICHS

N dels conservadors mes cremats porque no li han donat cap cartera es en Sánchez Toca, l' home del nas llach.

Personas dotades de aquest adminicul poden rebre impunemente tots els desaires.

Perque lo que pensará en Silvela: — No podrá dir may en

Sánchez Toca que li deixat ab tres pams de nas, per que avants de negarli la cartera de ministre, ja te nia un nas de tres pams... y si li arribo á donar també li hauria tingut.

Deya un silveli:

—Ja ho veuhen: gracies á la intel·ligència del govern, Espanya avuy es una bassa d' oli.

Réplica de un independent:

—Res d' oli... Una bassa no mes... una bassa en el recte y verdader sentit de la paraula... Això es Espanya.

Don Quijote ha publicat la següent esquela, que com veurán te molta gracia:

La Sra. D.ª Regeneració ha donat á illum ab tota felicitat la tarda del dimecres á quatre robustos masclles: els Srs. Gasset, M. de Vadillo, García Alix y M. de Aguilar de Campóoooo.

D.ª Regeneració no s' troba gayre bé de salut. Las seves criatures molt bonas, gracies.

A totes ja 'ls hi han sortit las dents. A l'última hora la partera «ha donat encaremes de sí.»

Y ha expelit un feto. Era en Sánchez Toca!

Avants de pendre possessió de la cartera de Obras públicas, s' han crusat tres cartas entre en Gasset y en Silvela.

Lo qual ens autorisa per afirmar que la cartera d' Obras públicas se l' han jugada á cartas.

Molts son els que s' trencan el cap ab l' afany de desentranyar las verdaderas causas de l'última crisi ministerial.

Traball completament inútil.

En Silvela ha mudat de ministres, com l' anfitrió muda de convidats.

—Que se'n vajan els qu' estan tips: que vingan els qu' estan dejuns.

Ni mes, ni menos; ni menos ni mes.

Ara, ara aniré bé, ab quatre ministres nous de trinca, y que ho son per primera vegada, y ab en Silvela á la Marina.

Passém revista.

—Sr. Vadillo: ¿quin mérit alega vosté per calsar-se la cartera de Gracia y Justicia?

—Que ¿quin mérit tinch? El de ser un reaccionari de primera forsa, assistent assiduo als Congressos catòlics y amich incondicional de la gent de sotana y de cogulla. Y si se'n fan creus de que s' necessiti sols això pera ser ministre, millor que millor... Això es precisament lo que s' necessita: que se'n fassin creus fins els impíos. Així va prosperant la causa de la religió.

—Y vosté Sr. García Alix ¿no era avants liberal?

—Y 'n soch encare. O sino ja veurán quinas reformas introduheixo á la ensenyansa. Desde luego allò de las classes de religió y moral agregadas als instituts de segona ensenyansa las suprimiré.

—¿De veras? ¿Y si 'ls jesuitas s' hi oposan?

—Home, déixim acabar: dich que las suprimiré, pero per cada una que 'n suprimeixi, tot seguit ne crearé quatre de novas.

—Es cert, Sr. Marqués de Aguilar de Campó, que té grans propòsits diplomàticxs?

—Tant cert com ara brillan els galons de la meva casaca de ministre.

—Pero escolti: ¿com vol intervenir en las grans qüestions internacionals, vosté que fa pochs días, sent arcalde de Madrid, no va tenir trassa pera resoldre 'l motí de las verduleras.

—Tot lo que vulgui: pero en cambi vaig casarme ab una senyora que va portarme un títol de marqués y una forta fortuna. Aquí hont me veu soch una gran especialitat per las aliansas... matrimonials.

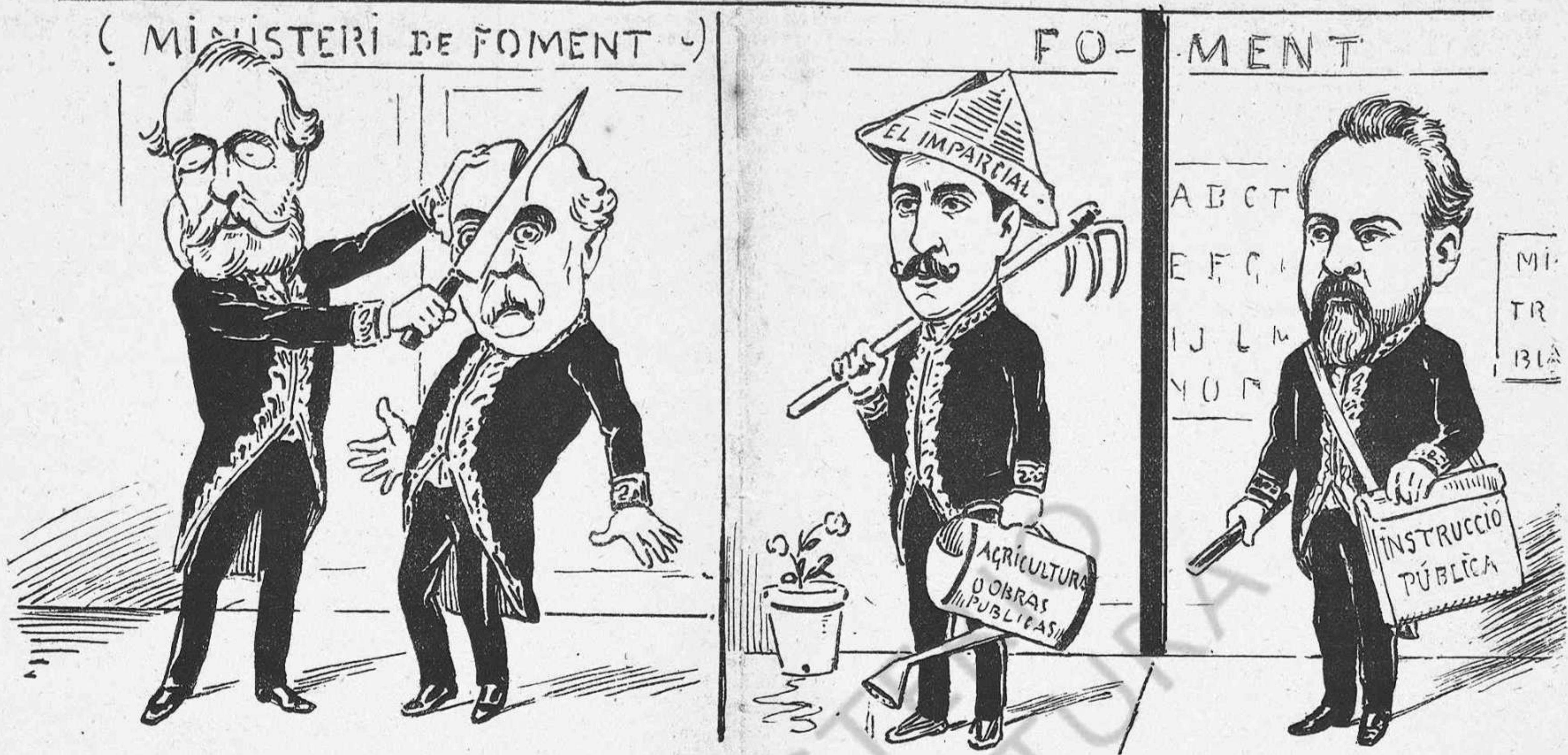
—Vaja Gasset, que si això es guerra, ni may que hi haja pau. ¡Ministre ja, y tan jove! Y nada menos que ministre d' obras públicas. ¿Vol fer el favor de dirme lo que pensà fer?

—Una cosa molt senzilla: reduhir á un sol tots els canals que tenia projectats desde las columnas del meu periódich. Si senyor: jo obriré á Espanya en canal.

Parla en Silvela:

—Molt recelava encarregarne de la Marina, per que á pesar de la meva gran sabiduría en moltes coses, la veritat siga dita: no sé de nadar.

ELS JOCHS DE 'N SILVELA

—Es una cosa molt senzilla. ¿Veuhen? S' agafa un ministre, se'l parteix pel mitj...

Y 'n surten dos.

EN VILLAVERDE Á N' EN GASSSET:—Apa, gasti y no miri prim: aquí té una pesseta y quinze céntims.

El ministre nou de Gracia y Justicia que si no te res de graciós ni de just, es, en cambi, un protector decidit de la industria llanera.

—Y no sabent de nadar s' ha atrevit...
—Veurá... veurá... Ja hi pres las mevas precaucions. ¿Qué fan els banyistas que no saben de nadar quan se fican a l' ayqua? Se posan dos carabassas. Donchs jo, per lo que puga ser me n' hi posat quatre: en Vadillo, en García Alix, l' Aguilar de Campó y en Gasset. ¿Es possible que anant tan ben arreglat me'n vagi á fons?

La Verge de la Bonanova no ha de ser menos que la de la Mercé, y també volen coronarla.

¡Qué dimontri fa la gent clerical! Tractan á las Verges com als arbres... No pensan mes qu'en coronarlas.

¡Oh quin zel mes carinyós gastan las mares sense fills, qu'exerceixen la caritat en la Casa de beneficència de Tolosa (Guipúzcoa)!

A una pobra criatura assilada havíen de donarli un bany, y varen ferho sense mirar si l' ayqua era ó no bullenta. Conseqüència de aquesta falta de previsió: que la infelís criatura va morir bullida.

¿Qué fa l' marqués de Vadillo? ¿Cóm es que no 'ls concedeix la creu de beneficència? ¡Cuidado que se l' han ben guanyada!

¡Preguntan per qué? Molt senzill: per haver enviat un angelet al Cel.

ENDEVINALLAS

XARADA

Dins lo tres-dos de mon quanto que fa hu-tres al punt llevant disposa una dispesera no s' hi vegi una total, y aquell que trobarla intenti que s' assegui si li plau.

TAP DE SURÓ.

ROMBO

•

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—2.ª: part del globo.—3.ª: nom de dona.—4.ª: nom d' home.—5.ª: manifestació de alegria.—6.ª: nom de dona.—7.ª: vocal.

C. REUS M.

GEROGLIFICH

D
L O
N O

V A

PEPET PANXETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Ilig Leunam, C. Oller, S. Tossuda, Un Sarriànes Narcís del toro, E. Ferrer y G., Un Anticlerical, Macabeo, P. Roca y Pi, Marissel, i Joan A. y P.—Lo que ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Mistets de Castellà, Un de Castellvell, Joaquim Pujo, E. G. M. (Barbe Vitafrañqui), S. Vidal Cayona, Joan Torrent y M., J. Corchs Pacrell, Un nebó del Capitàn Gran, J. Folch y Ferrater, Un Bacallaner, Un Safretjé, y Fidel Delí. —Insertarem alguna cosa de lo que ns envian.

Ciutadà J. Asleib: No es que tingüem cap antipatia ni à vos-te ni als seus treballs: lo que hi ha es que aquests no 'ns serveixen per sa falta de fondo y sas incorreccions de forma. De aquest mal adoleix el de la present setmana.—Un cantant (Mollerusa): La rectificació hauria de ferla i mateix periodich que dona la notícia falsa: compelintlo davant del jutje podrian obligar-lo.—J. Gratacós y F. La composició va bé.—Lluís G. Salvador: Idem la que ns envia vosté.—Angel Montanyà:

Idem, idem.—Enrich de la Peña: La fotografia pera reproduir-se directament està algú tan grisada. Envíhi-ho d' altres que potser serán més aproposit.—Sisket D. Paila: No recordém haver rebut la composició. Dels trencacaps que 'ns remet aprofitarem una xarada.—J. F. C. (Tarrassa): La firma ha de anar al peu de la carta, y ha de respondre del contingut de aquella.—P. Giralt y G.: La composició es fluixa.—M. F. S.: El remey es una mica massa radical.—J. Montablitz: El sonet no pot anar: dels trencaclosques se 'n admeten dos.—S. Clariana: Es llàstima que per unes flors s' afecti tant y que 's versos que les hi dedica sigan tan defectuosos.—A. Maseras: Trobem que la seva composició adoleix de falta d' exponen-
tia.

E. Quessi: Els versos que 'ns remet no poden anar ni ab rodas.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.